

paa, men henholde mig til hvad den ærede Rigsdagsmand har udtalt. — Hvad der har be-
væget mig til at tage Ordet, er den Bemærk-
ning af den ærede Cultusminister, at det er
en Undblæelse fra den paagjældende Videns-
skabsmands Side, at han ikke førend idag er
fremkommen med Reclamationer. Dette forhold
sig ingenlunde saaledes. Paa den vedkommende
Mands Vegne har jeg personlig for flere Aar
siden reclamationeret disse Ting som hans Eiendom,
rigtignok ikke hos Cultusministeriet, thi der
var ikke mindste Anledning for ham til at
henvende sig til dette Ministerium, heller ikke
henvendte jeg mig senere der, da det jo ikke
var bitterligt, at disse Samlinger vare over-
leverede til Ministeriet; derimod har jeg hen-
vendt mig i Kammerherre Falbes Bo som det,
der havde disse Ting i Besiddelse, eller som
det Sted, man maatte antage at kunne give
Oplysning om, hvor disse Sager vare blevne
af. En saadan Oplysning har imidlertid ikke
været at erholde. Jeg har personlig været
paa de forskjelligte Steder, hvor jeg er bleven
henvisst, uden at man vilde meddele Oplys-
ninger om, hvor disse Samlinger vare, eller
hvad de indeholdt. Nu har Sagen stillet sig
saaledes, at Rigsdagsstivenden har oplyst den
paagjældende Videnskabsmand om, hvor hans
formeentlige Eiendom befinder sig, og det synes
mig da, at man ikke kan forlange af ham, at
han skal reclamere hos Cultusministeren, inden
han faaer at vide, at Cultusministeren er den
Mand, til hvem Reclamationen skal rettes.
Jeg troer saaledes, at der i formel Henseende
ikke er Noget at udsætte paa hans Fremgangs-
maade; jeg tør derimod paastaae, at der i
Henseende til Reclamationen af disse Sager
er gjort Alt hvad der med Billighed kan for-
langes.

Cultusministeren: Jeg har ikke sagt,
at der var noget Urigtigt i, at Reclamanten
henvendte sig til Cultusministeriet, forsaavidt
han antager, at hans Eiendom beroer i en
Samling, der nu vel hører under dette Mini-
sterium; men jeg har sagt, at dette var denne
Sag, som her idag forhandles i Rigsdagen,
aldeles uvedkommende. Jeg vilde naturligviis,
som Cultusminister, meddele ham et skriftligt
Svar paa hans Skrivelse til Ministeriet og

deri udtale mig om Sagen, maaffee først efter
at have indhentet nærmere Oplysninger; men
alt dette vedkommer aldeles ikke Forhandlingen
om den Pengebevilling, som idag foreligger.

Grundtvig: Det forundrer mig dog høj-
lig, at den forrige høitagtede Cultusminister
har villet paastaae, at heller ikke Motiverne i
mindste Maade angaae denne Sag, uagtet der
i dem udtrykkelig staaer, at de udforte Forar-
bejder til det paabegyndte Værk overdrages til
Mynts- og Medalje-Cabinettet. Naar den ærede
forrige Cultusminister benægtede, at Noget
havde henvendt sig til ham i Anledning af
disse Forarbejder, har han aldeles misforstaaet
mig; thi jeg meente naturligviis den Cultus-
minister, som dengang var, og det var natur-
ligviis ikke Kravet paa at faae dem leverede
tilbage, en saadan Henvendelse angik, men
Spørgsmaalet var om Værkets Fortsættelse.

Lehmann: Jeg skjønner paa ingen
Maade, hvorledes enten de europæiske Hoffers
Længsel efter at kjende de vigtige Opdagelser,
som en Lærd skal have gjort, eller min ærede
Naboes (Alberti) forgiøves Forsøg paa at faae
Oplysning, har med nærværende Sag at gjøre.
Her er ganske simpelt Spørgsmaal om at op-
fylde de Betingelser, under hvilke der er gjort
et Tilbud, og, naar man endelig vil
drage det reiste Spørgsmaal ind under det,
der foreligger, maatte det da see under den
Form, om Rigsdagen antog, at disse Opda-
gelses eller Manuscripter — hvis Værdi jeg for-
øvrigt vilde være ude af Stand til at vurdere,
selv om jeg kjendte dem — som muligviis findes
blandt de Papirer, som nu vilde være at af-
levere tilligemed Samlingerne, have en saa
stor Værdi, at det, saafremt disse Papirer ud-
leveredes Trediemand, for Rigsdagen maatte
være betænkeligt at gaae ind paa Noget, som
vel ganske vist fremtræder som en Gave, men
som, forsaavidt det er en betinget Gave, dog
har en Handelscharacter — idet det nemlig,
naar disse Manuscripter udleveredes til Tre-
diemand, muligen kunde være tvivlsomt, om
det, vi beholdt tilbage, havde en saadan Værdi,
at det paa Grund deraf var Umagen værd at
vedtage den Bevilling, hvorom der her er Tale;
men i saa Fald drister jeg mig at sige, at
den Pengeværdi, Gaven selv uden disse vig-